

САВЕТУ ЗА ШТАМПУ

Поштовани,

уз сво поштовање које имам према Савету за штампу, независном, саморегулаторном телу које окупља издаваче, власнике штампаних и онлајн медија и професионалне новинаре, морам, на почетку, да искажем и своју бојазност о „правичности“ овог уваженог „саморегулаторног тела“ засновану на личном искуству.

Нарочито када су у питању локални новинари и медији који живе у потпуно другачијим животним и радним условима. Који су се, зарад „професионалности“ и личног достојанства, одрекли свих „благодети овоземаљских“ само зато да би служили својим читаоцима које свакодневно срећу на улицама и да би их могли, без стида, да погледају у очи.

А да би цењана Комисија за жалбе могла на објективан начин да сагледа упућену жалбу и оцени написани текст, у овом случају неколико текстова у дужем временском периоду, мора да буде истински упозната са свим дешавањима која су претходила потреби да се ти текстови напишу. И шта та дешавања значе за локалну средину, за њене грађане па и за самог аутора.

Зато сматрам, да би неко ко баш и није упућен у ово што се у Шабачком позоришту дешава, а хтео би да да свој суд о томе, морао првенствено да се упозна са стварним стањем, историјатом тренутног догађања, и да разуме зашто је неко, попут Ивана Ковачевића, стао у одбрану неке градске институције до које му је неописиво стало. И зашто је написао свих оних шест текстова који су „повредили“ директорку. Што, изискује много времена и разумевања за нечије, тамо, туђе проблеме.

Мада, свестан сам да ће, цењеној Комисији, бити много лакше и једноставније да из контекста извуче неколико реченица, већ доживљено, и према њима се опходи.

Међутим, жалба директорке Шабачког позоришта, госпође Александре Делић, је класичан пример SLAPP тужбе која за циљ има да застраши новинара и медиј како би се спречило изношење истине у јавност и како би она, у том медијском мраку који већ влада градом Јеврема, Луке, Винавера и наших потомака, могла неометано да спроводи свој мрачни наум. У нади да би некаква „казна“ донета од Савета за штампу могла утицати на то да „Подринске“ остану без могућности добијања средстава на неким следећим Конкурсима за „суфинансирање медијских пројеката од јавног интереса“.

Али, ту се директорка грдно преварила, да не употребим неку „примеренију“ реч. Пре неколико година Редскција „Подринских“ се једногласно одрекла „понуде која се не одбија“ од стране високопозиционираног члана владајуће странке који је предложио да се неће мешати у уређивачку политику листа али да их више не нападамо. За узврат добићемо све што нам треба. Ма шта му то значило. Наравно нисмо се „договорили“ јер наш услов је био да они не ради ништа лоше по град и грађане и ми их тако нећемо ни „нападати“.

Каква је одмазда уследила након тога беспотребно је и говорити.

Наравно, у овом случају у обзир треба узети и чињеницу да је госпђа Александра Делић, пре него што ју је њена странка „обрадовала“ местом помоћнице директора ЈП „Паркинг – Шабац“ а потом и директорке Шабачког позоришта била и новинарка. И то у „Вечерњим новостима“, и „Политици“ а потом је била постављена и за директорку ТВ К::СН у Шапцу. Дакле, као таква, морала је да зна за постојање „институције“ ДЕМАНТИ и да је то могла да искористи. Пре свега јер је уређивачка политика „Подринских“ отворена за извештавање о свим аномалијама које се у Шапцу дешавају.

Нажалост, уместо демантија госпођа Александра Делић је изабрала оно што јој је пријемчивије. Претње, демонстрацију силе и уцене. Чак госпођа Александра Делић,

директорка Шабачког позоришта „верује“ да у написаним текстовима има и елемената кривичних дела која се гоне по службеној дужности.

Па, свака част! Зато и јесмо овде где јесмо.

Срдачан поздрав

Иван Ковачевић